

[Finansministeren]

Stadig væk – det er i øvrigt også det, finansregørelsen klart konkluderer: bliver vi i stand til i det danske samfund i de kommende år at præstere en lønomkostningsudvikling, som er klart lavere end i landene, vi sammenligner os med, vil vi også være i stand til at løse vores økonomiske ubalance. Der ligger derfor et meget, meget stort ansvar på regeringen, på alle øvrige partier i Folketinget også og selvfølgelig først og fremmest på arbejdsmarkedets parter, som nu står over for alvor at gå i gang med forhandlingerne.

De bliver afgørende, og jeg vil kun her som det allersidste sige, at jeg håber, alle er klar over, hvor alvorlig situationen er, og at det ikke hjælper, at man søger at genoplive diskussioner, som i virkeligheden hører hjemme for 20–30–40 år siden, men alene ser på, hvilke perspektiver der tegner sig for samfundsudviklingen i Danmark, og hvilke krav der skal opfyldes, for at vi også kan få løst den resterende del af vores økonomiske problemer.

Jeg tror, det kan lykkes, men det stiller store krav, også til de øvrige partier i Folketinget.

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige til finansministeren, at det er jo ikke rigtigt, når han siger, at Det Konservative Folkeparti altid har stemt for finansloven.

Så vidt jeg husker, undlod Det Konservative Folkeparti at stemme til finansloven i 1976, fordi, som den daværende formand for den konservative folketingsgruppe, der i mellemtiden er avanceret til statsminister, sagde: Mit parti kan ikke tage ansvaret for finansloven – nøjagtig den samme formulering, som jeg anvendte her i dag.

Socialdemokratiets ønske har i øvrigt behandlingen igennem været, at vi i dag kunne komme i den situation, at vi med god samvittighed kunne stemme ja til finansloven. Det kunne vi sidste år, for da blev der forhandlet realistik med Socialdemokratiet. Da tog man udgangspunkt i den politiske kendsgerning, at regeringspartierne og Socialdemokratiet var nogenlunde jævnbyrdige i henseende til mandater, da gav man reelle indrømmelser i forhold til socialdemokratiske synspunkter, og da fik man et resultat, der både økonomisk, med hensyn til konkurrenceevnen, som jo fortsat er vor samfundsøkonomis akilleshæl, og med hensyn til den sociale retfærdighed var i orden.

Vi tilbød regeringen det samme i år. Vi tilbød at finde en løsning, der både hjalp på økonomien og var retfærdig.

Vil finansministeren hævde, at det er regeringens opfattelse, at det i år var muligt i lighed med sidste år at gennemføre en sådan samlet opgørelse med Socialdemokratiet, hvor man viste betydelig imødekommenhed over for socialdemokratiske synspunkter ud fra det fælles sigte at nå en bred tilslutning til en finanslov, der både hjalp på dansk økonomi og var socialt retfærdig?

Jeg er overbevist om, at hvis finansministeren skal være oprigtig, er han nødt til at svare benægtende på dette spørgsmål. Et sådant tilbud har det aldrig været muligt for regeringspartierne at enes om at give Socialdemokratiet, og derfor er det naturligvis ikke kommet til en aftale om finansloven.

Det, finansministeren efterlyste, var, at Socialdemokratiet satte sig ned og accepterede, at man alene forhandlede om regeringens spareforslag, og så kunne man måske ændre et komma her og nogle millionbeløb dér, men eventuelt at erstatte besparelsesforslagene i finanslovsforslaget med helt andre besparelsesforslag ønskede regeringen aldrig at gøre.

Jeg vil gerne nævne ét eksempel. På medicinområdet erkendte vi allerede ved åbningsdebatten, at der var penge at spare. Vi mente, at besparelsen kunne tages ind ved at tage fat på avancer og fortjenester og ineffektiv distribution på dette område, sådan at staten sparede penge, uden at patienterne blev belastet, og vi fremlagde forslag om mere end ½ mia. kr. i besparelser på dette område. Regeringen ønskede overhovedet ikke at undersøge vores forslag, men gennemførte i stedet det makværk af en ordning, der betyder, at i millionvis af receptpligtige medicinudleveringer nu skal registreres elektronisk på personnummer for hver enkelt dansk borger, og 400.000 pensionister og et betydeligt antal kronisk syge bliver omfattet.

Finansministeren sagde før, at alle kronisk syge var fritaget for afgiften, men det er jo ikke sandt. Kun kronisk syge, der har en årlig medicinudgift, der overstiger 6.000 kr., er fritaget for afgiften, som hr. Torben Lund tidligere har regnet for det her i dag, og dertil kommer, hvad børnefamilierne og alle andre mennesker i vort samfund bliver belastet med.